

בש"פ 1232/15 - ח ח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1232/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ח ח

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 10.2.2015, בעמ"ת 5155-02-15, שניתנה על-ידי כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ, סג"נ

בשם המבקש:

עו"ד עבאס עבד אלכרים

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ, סג"נ), בעמ"ת 5155-02-15, מיום 10.2.2015, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום באילת (כב' השופט ל' ברינגר), מיום 27.1.2015, במ"ת 9938-01-15.

הליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום באילת הכולל שתי עבירות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ותקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 1.1.2015 בשעות הצהריים, תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת), בנוכחות אמה ואחיותיה, בכך שאחז בידיו בצווארה, הצמיד את ראשה בכוח לחלון, וסטר על פניה, כשהוא אומר לה "אל תנשמי, תשתקי". כתוצאה מאירוע זה, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות דימום בשיניה ורגישות קלה בראשה, בגין היא נזקקה לטיפול רפואי. ביום 17.12.2014, כשבועיים לאחר המקרה הראשון, על רקע ויכוח שהתגלע בין המבקש למתלוננת בשל מחלוקת כספית, תקף המבקש את המתלוננת בכך שהכה אותה בראשה באמצעות ידיו, ובהמשך הכה אותה ברגליה באמצעות מטריה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביקשה המשיבה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים במשפטו. נטען בבקשה, כי ברשות המשיבה ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ובראשם הודעות המתלוננת והודעות אמה ושתי אחיותיה, שהיו עדי ראייה לאירוע הראשון. אשר לעילת המעצר, נטען כי קמה נגד המבקש חזקת מסוכנות, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שכן מדובר בעבירת אלימות כלפי בן משפחה. עוד נטען, כי למבקש שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות, והוא הורשע בעבר בתקיפתה של אותה מתלוננת.

בנסיבות אלה, התבקש בית משפט השלום להורות על מעצרו של המבקש עד לסיום ההליכים בעניינו, שכן "אין חלופה הולמת אשר תנטרל את הסכנה הנשקפת מן [המבקש]".

4. בית משפט השלום דן בבקשת המשיבה, וביום 7.1.2015, החליט להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, שעיקרה מעצר בית מלא בבית אביו, בכפר נאחף בגליל. ההחלטה נומקה בכך שמסוכנותו של המבקש נוגעת למתלוננת בלבד והרחקתו של המבקש מאילת עד לגליל, עשויה לאיין או להפיג מסוכנות זו.

5. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. לטענת המשיבה, לא היה מקום לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בלא שהוגש בעניינו תסקיר מעצר, הבוחן את שאלת מסוכנותו. ביום 9.1.2015, התקבל עררה של המשיבה והוחלט כי המבקש לא ישוחרר לחלופת המעצר המוצעת, טרם שיוגש תסקיר מעצר לבית משפט השלום, אשר יבחן מחדש את שאלת מסוכנותו של המבקש ואת האפשרות לשחררו לחלופה.

6. בהתאם להחלטה זו, הוגש ביום 22.1.2015, על-ידי שירות המבחן למבוגרים תסקיר מעצר בעניינו של המבקש, ובו נקבע, בין היתר, כי "קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות", מצידו של המבקש. "בשורה התחתונה" של התסקיר, ציין שירות המבחן כי אין בידו להמליץ על שחרורו של המבקש לחלופת המעצר המוצעת, שכן היא אינה נותנת מענה נאות למסוכנותו של המבקש.

7. בית משפט השלום החליט, לאחר שעיין בתסקיר המעצר, לאמץ את עמדתו של שירות המבחן, וביום 27.1.2015, הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו.

8. על החלטה זו הוגש ערר לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וביום 10.2.2015, נדחה הערר. החלטת בית המשפט המחוזי היא זו העומדת בבסיס הבקשה למתן רשות לערור. בהחלטתו ציין בית המשפט המחוזי, כי בית משפט השלום פסע במתווה שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, לפיו נדרשים טעמים כבדי משקל כדי לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן. במקרה דנן, כך נקבע, לא הוצגו טעמים משכנעים על שום מה יש לשחרר את המבקש לחלופה המוצעת, חרף עמדתו של שירות המבחן כי לא יהא בכך כדי למנוע סכנה להישנות מעשים דומים מצידו של המבקש.

הבקשה למתן רשות לערור

9. המבקש אינו משלים עם החלטתו זו של בית המשפט המחוזי ועותר ליתן לו רשות לערור על ההחלטה הנ"ל, בפני בית משפט זה. על פני לא פחות מ-25 עמודים שטח בא-כוחו של המבקש, עו"ד חאזם חאג' יחיא, את השגותיו של ההחלטה האמורה, ואציין כבר עתה כי מדובר בטענות ערעוריות במהותן, מבלי שהובהר כיצד עומד המבקש באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות לערור ב"גלגול שלישי". עיקר טענותיו של המבקש נסבו על עצם ההחלטה להורות על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש, ועל תוכנו של התסקיר, אשר נמנע מלהמליץ על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר. המבקש הזכיר בבקשתו את ההלכה המקובלת לפיה, התסקיר מהווה כלי עזר בידי בית המשפט, אשר אינו מחויב לקבל את המלצות התסקיר. לטענת המבקש, חלופת המעצר המדוברת, מרוחקת מרחק של 6 שעות נסיעה מאילת, והינה חלופה ראויה ביותר, וזאת, בעיקר, כאשר הוצעו על-ידו 3 מפקחים "ששירות המבחן מצאם ראויים למשימת הפיקוח".

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה ובתשובת המשיבה, המתנגדת למתן רשות ערר, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי רשות לערור בנושא מעצר, לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים, תינתן רק במקרים מיוחדים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 5721/12 בביקר נ' מדינת ישראל (14.8.2012); בש"פ 6606/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (30.10.2013); בש"פ 3334/13 ישראלוב נ' מדינת ישראל (9.5.2013)).

הבקשה שלפניי אינה מעלה כל שאלה משפטית או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וגם לא הוצגו נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות מתן רשות לערור, ודי בכך על מנת לדחות את הבקשה.

11. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטותיו של בית המשפט המחוזי. צדק בית המשפט המחוזי בהחלטתו הראשונה, כי לא היה מקום להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, מבלי לעיין, תחילה, בתסקיר מעצר שמטרתו לבחון את שאלת מסוכנותו של המבקש ואת האפשרות לשחררו לחלופה. באותה מידה, תמים דעים אני עם גישתו של בית המשפט המחוזי, בהחלטתו השניה, לפיה נדרשים טעמים כבדי משקל על מנת לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן, הגם שמדובר בהמלצה בלבד, שבית המשפט אינו מחויב לקבלה. כאשר שירות המבחן סבור, בהתאם להערכתו המקצועית-האובייקטיבית, כי קיים חשש להישנות התנהגות פורצת חוק וגבולות, במידה שהנאשם ישוחרר לחלופת מעצר מסויימת, נדרשות נסיבות חריגות ויוצאות דופן, על מנת לדחות את עמדתו של שירות המבחן, בנושא השחרור לחלופה. במקרה דנן לא עלה בידי המבקש להציג טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה

מהמלצת שירות המבחן, ולפיכך צדק בית המשפט המחוזי בדחותו את הערר.

12. משלא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות לערור.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ה (4.3.2015).

ש ו פ ט
